

Sygn. akt II K 1782/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2013r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Stupnicki

Protokolant: Grzegorz Kosowski

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – Elżbieta Pawlikowska

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 06.03.2013 r., 09.04.2013 r. i 01.10.2013 r.

s p r a w y : **M. D.**

syna J. i E. z d. W.

ur. (...) w J.

oskarżonego o to, że:

W dniu 23 lutego 2012r. w J. przy ul. (...), woj. (...) dokonał uszkodzenia mienia w ten sposób że na terenie niestrzeżonego parkingu przyblokowego poprzez celowe i świadome kopnięcie nogą w pokrywę tylną bagażnika zaparkowanego samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) spowodował wgniecenie pokrywy klapy gdzie wartość powstałej szkody wyniosła po naprawie na kwotę 3089,90 zł na szkodę firmy (...) S.A. w L.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **M. D.** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 288 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu **M. D.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza ustalając na podstawie art. 70 § 1 pkt 1 k.k. okres próby na 3 (trzy) lata;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **M. D.** karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych każda;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego **M. D.** do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz firmy (...) S.A. w L. kwoty 577,79 zł;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza w całości od oskarżonego **M. D.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierza mu 220 zł opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. D. mieszka w J. przy ul. (...) wraz z matką E. D., M. Ś. wraz z małoletnim synem J. Ś. mieszka w G. przy ul. (...). M. D. był z nią uprzednio związany i mieszkał wraz z nimi, jednakże w styczniu 2012r. wyprowadził się i zamieszkał z matką. W dniu 23 lutego 2012r. w godzinach wieczornych M. Ś. wraz z synem przyjechała do J. samochodem marki F. (...) o

nr rej. (...). Samochód ten był własnością firmy (...) S.A.w L., która zajmowała się wypożyczaniem samochodów. M. Ś.zaparkowała samochód na parkingu przez blokiem, po czym wraz z synem udała się do mieszkania E. D.znajdującym się w tym budynku. Będąc w mieszkaniu M. Ś.porozmawiała z M. D.na temat ich wzajemnych relacji. M. D.i M. Ś.nie doszli do porozumienia co do ich dalszego związku, po czym M. Ś.wraz z synem, na żądanie M. D.opuściła mieszkanie i udała się do samochodu.

(dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. D. k. 100-101;
- częściowo zeznania świadka E. D. k.38-39, 113-114;
- zeznania świadka M. Ś. k.35-36 odezwy;
- zeznania świadka J. Ś. k.42-43 i 40 – 42 odezwy)

Po wyjściu z mieszkania E. M. Ś. wraz z synem J. Ś. udała się do samochodu stojącego przed blokiem w którym znajduje się mieszkanie E. D.. W pewnym momencie, zanim M. Ś. zdążyła odjechać, M. D. pojawił się z tyłu pojazdu po czym kopnął w pokrywą bagażnika samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) powodując jego wgniecenie. Naprawa uszkodzenia dokonanego przez M. D. wynosiła 3089,90 złotych brutto. Przedsiębiorstwo (...) S.A. w L. z tytułu ubezpieczenia pojazdu utrzymało kwotę 2512,11 złotych netto tj. kwotę szkody 3089,90 złotych pomniejszoną o wysokość podatku od towarów i usług w wysokości 577,79 złotych.

(dowód:

- zeznania świadka M. Ś. k.35-36 odezwy;
- zeznania świadka J. Ś. k.42-43 i 40 – 42 odezwy)
- zeznania świadka P. K. k.4, 112-113;
- faktura VAT k.23;
- protokół osłuchu zapisu dźwięku k. 32-34)

M. D. był nie był uprzednio sądownie za przestępstwo.

(dowód:

- zapytanie o karalność oskarżonego k. 122)

Oskarżony M. D. zarówno w toku dochodzenia jak i na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Na rozprawie opisał, że jego narzeczona była w mieszkaniu jego matki chcąc odzyskać kompromitujące ją nagrania obrazujących jej naganne zachowanie wobec jej syna. Dodał, że odmówił jej wydania tego nagrania i nakazał jej opuszczenie mieszkania. Opisał, że wówczas ona powiedziała mu, że też będzie coś miała na niego. Dodał, że tego dnia, po wyjściu M. Ś. z synem, on już nie opuszczał mieszkania i nie wychodził na zewnątrz. Wyjaśnił, że następnego dnia spotkał się z M. Ś., na parkingu przed pocztą w J. (gdyż on sam był wówczas na poczcie) i widział uszkodzenie samochodu.

Sąd zważył co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego były wiarygodne jedynie w zakresie w jakim przyznał, że M. Ś.była wraz z synem w mieszkaniu jego matki w J.przy ul. (...)a on nakazał jej opuszczenie mieszkania. W pozostałym zakresie jego wyjaśnienia były niewiarygodne, gdyż pozostawały w sprzeczności z wiarygodnymi zeznaniami M. Ś.i jej małoletniego syna J. Ś.a także z dowodem z dokumentu w postaci zapisu nagrania z rejestratora rozmów telefonu alarmowego KMP

w J. oraz notatki urzędowej (k.10). M. Ś. wraz z synem bezpośrednio po zdarzeniu zadzwonili na telefon alarmowy Policji i opisali zdarzenie w którym wskazali, iż czyn ten został dokonany przez oskarżonego. Analiza wypowiedzi osób dokonujących zgłoszenia tj. J. Ś. i M. Ś. jednoznacznie wskazuje, iż zgłoszenie odbyło się w godzinach nocnych bezpośrednio po zajściu („proszę pana bo przed chwilą taki jeden M. D. kopnął tak w samochód, że jest wgniecenie” k.32) zaś osoby zgłaszające opisywały to zdarzenie w sposób emocjonalny („głos płaczący” k.32) i wprost wskazały, kto dokonał tego czynu („M. D.” k.32). Bezpośrednio po zgłoszeniu, zgodnie z żądaniem Policjanta, który przyjął zgłoszenie, M. Ś. wraz z synem, o godzinie 22.45 stawiała się na komisariacie Policji i osobiście poinformowała o zdarzeniu a Policjanci sporządzili stosowną notatkę (k.1). Fakt, iż Policja nie podjęła dalszych działań niezwłocznie po zgłoszeniu nie czyni niewiarygodnymi zeznań M. Ś. i jej małoletniego syna. Osoby te zostały przesłuchane na okoliczność zajścia dopiero 21 kwietnia 2012r. (M. Ś. k. 17-18) i 11 lipca 2012r. (J. Ś. k.42-43), toteż pewne szczegóły zajścia, mogły ulec zatarciu w ich pamięci. Podkreślić należy jednak, że świadkowie ci konsekwentnie wskazywali kto, kiedy i w jaki sposób dokonał uszkodzenia samochodu a ich zeznania wzajemnie ze sobą korespondowały tworząc spójny obraz zajścia. Wspomniane uprzednio pewne nieścisłości w relacji tych świadków nie podważały ich prawdziwości. Wręcz przeciwnie, utwierdziły Sąd z uznaniu, iż były one wiarygodne, gdyż wskazywały, że świadkowie ci nie uzgodnili wersji zdarzeń, co sugerował w swoich wyjaśnieniach oskarżony. Wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania E. D., jakoby po opuszczeniu mieszkania przez M. Ś. M. D. nie wychodził z mieszkania były niewiarygodne. Gdyby bowiem tak było, M. Ś. nie zgłaszałaby na Policji faktu popełnienia przestępstwa przez oskarżonego oraz nie informowała by, że znajduje się na ulicy (...) w J. a zatem przed blokiem mieszkalnym matki oskarżonego. Oskarżony zaprzeczając, że wychodził z mieszkania matki po wyjściu M. Ś. chciał uniknąć odpowiedzialności karnej za swój czyn. Podobnie jego matka E. Ś. złożyła nieprawdziwe zeznania, zapewniając, iż jej syn nie opuszczał mieszkania jedynie po to by go chronić. Gdyby bowiem oskarżony nie opuszczał mieszkania nie mógłby dokonać czynu. Jednakże, gdyby nie opuszczał tego mieszkania nie zostałby zauważony przez J. Ś. jako sprawca uszkodzenia samochodu a następnie J. Ś. wraz z matką bezpośrednio po zdarzeniu, stojąc jeszcze na parkingu przed blokiem E. D. nie zgłosiliby na telefon alarmowy Policji faktu uszkodzenia samochodu przez oskarżonego (k.32-33). Następnie funkcjonariusz Policji nie sporządziliby notatki urzędowej (k.1) w której wskazał, iż M. Ś. przybyła na Policję – około godziny 22.45 i poinformowała o zdarzeniu zaś Policjanci stwierdzili uszkodzenia. Te obiektywne dowodowy z dokumentów jasno wskazują, że wiarygodne są zeznania M. Ś. i J. Ś. zaś niewiarygodne sprzeczne z nimi wyjaśnienia oskarżonego i zeznania jego matki E. D.. Na marginesie wskazać należy, iż pośrednio E. D. potwierdziła wiarygodność zeznań M. Ś. i J. Ś.. Przyznała ona bowiem, że M. Ś. opuściła jej mieszkanie około godziny 22.00-23.00 a zatem w tożsamym czasie, kiedy J. Ś. zgłosił na numer alarmowy Policji potrzebę interwencji. O niewiarygodności zeznań E. D. w pozostałym zakresie świadczy ich zmienność w toku postępowania i dostosowanie ich do wyjaśnień oskarżonego. W pierwotnych zeznaniach świadek podała, że „nie słyszała aby jej syn kłócił się” (k.38) z M. Ś. oraz, że nie wie „o czym rozmawiali” (k.39) dodając, że syn po jej wyjściu zachowywał się „normalnie” i nie tłumaczył się jej ze związku z M. Ś.. Na rozprawie zaś, gdy oskarżony roztoczył wizję zemsty ze strony byłej narzeczonej wobec niego, opisała, że syn powiedział jej, ma nagranie, które kompromitowało M. Ś. a ona przyjechała by to nagranie odzyskać. Nie potrafiła jednak podać z jakiego powodu te informacje nie znalazły się w jej wcześniejszych zeznaniach. Wersja oskarżonego o swoistej zemście M. Ś. na nim jest niewiarygodna gdyż jest nielogiczna. Materiały którymi dysponował M. D. – a które w dniu 16 kwietnia 2012r. przesłał do Prokuratury Rejonowej w G. (k.109) nie były bowiem tego rodzaju aby postawić komukolwiek w związku z tym zarzuty – gdyż dochodzenie w sprawie zostało umorzone (k.110). Nadto co jeszcze raz należy podkreślić zarejestrowane zgłoszenie o zdarzeniu (k. 32-33) co już wyżej wykazano było spontaniczne i wskazywało na opis zajścia, które miało miejsce bezpośrednio przed nim, nie zaś na działania z premedytacją by osiągnąć jakiś cel np. zemścić się na oskarżonym.

Jako wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka P. K. bowiem były rzeczowe. Świadek precyzyjnie wykazał, z jakiego powodu ustalił wartość szkody na 3089,90 złotych dołączając do tego dowód zapłaty za naprawę pojazdu (k.23) oraz przyznał, że ubezpieczyciel wypłacił jego firmie jedynie kwotę netto – bez podatku VAT.

Jako wiarygodną Sąd uznał opinię sądowo – psychologiczną dotyczącą małoletniego świadka. Biegła wydała bowiem tą opinię na podstawie bezpośredniej obserwacji J. Ś. w czasie składania przez niego zeznań.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności dowody z dokumentów ujawnione na rozprawie, bowiem zostały sporządzone przez powołane do tego podmioty.

Oskarżony M. D. swoim zachowaniem z dnia 23 lutego 2012r. polegającym na tym, że umyślnie uszkodził cudzy samochód osobowy kopiąc w pojazd i powodując wgniecenie pokrywy bagażnika powodując szkodę w wysokości 3089,90 złotych wyczerpał znamiona czynu z art. 288 § 1 k.k.

Oskarżony umyślnie uszkodził cudzą rzecz. Kopną bowiem w samochód powodując uszkodzenie jego karoserii. Zważywszy, iż wartość naprawy samochodu tj. przywrócenia go do stanu poprzedniego wynosiła 3089,90 złotych jego czyn wyczerpał znamiona występku z art. 288 § 1 k.k.

Oskarżony działał w normalnej sytuacji motywacyjnej. Jest zatem osobą zdolną do zawinienia.

Na stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu z art. 288 § 1 k.k. wpływają okoliczności jego popełnienia. Oskarżony dopuścił się tego czynu bez żadnego racjonalnego powodu niszcząc mienie innej osoby. Sąd nie przeoczył, że wysokość szkody była duża i wynosiła ponad 3000 złotych przy tym oskarżony tej szkody nie naprawił. Sąd nie mógł przeoczyć, iż oskarżony dopuścił się tego czynu na oczach małoletniego syna M. Ś. zaś reakcja małoletniego (ujawniona w trakcie zgłoszenia potrzeby interwencji na numer alarmowy Policji – k. 32) wskazywała, iż czyn oskarżonego wywołał u niego obawy – co przejawiało się płaczem.

Sąd nie dopatrył się w stosunku do oskarżonego żadnych szczególnych okoliczności łagodzących ani obciążających, które mogłyby mieć wpływ na wymiar kary. Zasadą obowiązująca w społeczeństwie jest niewchodzenie w konflikt z prawem a wyjątkiem od tej zasady popełnianie przestępstw. Tym samym fakt uprzedniej niekaralności oskarżonego nie może stanowić szczególnej okoliczności łagodzącej.

W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu za przypisany mu czyn z art. 288 § 1 k.k. kara w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności (a zatem w dolnych granicach ustawowego zagrożenia) była adekwatna do jego winy i stopnia społecznej szkodliwości jego czynu. Kara ta powinna spełniać swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej, uzmysławiając oskarżonemu nieopłacalność wchodzenia w konflikt z prawem. Zdaniem Sądu, orzeczona wobec niego kara powinna również spełnić swoje cele w zakresie prewencji ogólnej, wskazując, że popełnienie przestępstwa musi pociągnąć za sobą odpowiedzialność karnoprawną.

Sąd uznał, że dla osiągnięcia zakładanych celów kary nie jest konieczna izolacja oskarżanego od społeczeństwa. W ocenie Sądu istnieje wobec niego pozytywna prognoza kryminologiczna pozwalająca stosownie do art. 69 § 1 i 2 k.k. zawiesić wykonanie wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Ta pozytywna prognoza kryminologiczna, pozwala przypuszczać, iż pomimo zawieszenia wykonania wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie wejdzie w konflikt z prawem. Dla zweryfikowania przyjętej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, w ocenie Sądu wystarczający był trzyletni okres próby toteż taki okres na podstawie art. 70 § 1 pkt 1 k.k. ustalono.

Celem spowodowania realnej dolegliwości wynikającej z popełnienia przypisanego oskarżonemu przestępstwa Sąd na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył mu karę 50 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda. Ustalając wysokość stawki dziennej grzywny Sąd miał na względzie niekorzystną sytuację finansową oskarżonego.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego – firmy (...) S.A. w L. kwoty 577,79 zł. Kwota ta stanowi różnicę pomiędzy wysokością szkody a kwotą uzyskaną przez pokrzywdzonego z tytułu ubezpieczenia pojazdu. W ocenie Sądu orzeczenie tego środka było niezbędne by osiągnąć zakładane wobec oskarżonego cele kary a także by inne osoby nie poniosły strat finansowych w skutek czynu oskarżonego.

Zasadą w procesie karnym jest ponoszenie przez oskarżanego kosztów procesu a wyjątkiem od zasady zwolnienie od tego obowiązku. Oskarżony posiada stałą pracę zarobkową. Nie istnieją zatem w ocenie Sądu przesłanki określone

w art. 624 k.p.k. przemawiające za zwolnieniem go w całości lub części od ponoszenia przedmiotowych kosztów. Z tych też względów Sąd na podstawie art. 627 k.p.k., zasądził w całości od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym, na podstawie art. art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, wymierzył mu opłatę w kwocie 220 złotych.